

Баба пѣкъ запрѣде,
като на седѣнка.
Кичестата круша
хвърля дълга сѣнка;
листче не поклаща:
приказката слуша,
баба що захваща. —

Слънцето залѣзва,
алено и златно.
Баба ми разказва:
било огладнѣло,
цѣлъ день като грѣло,
и затуй се връща,

въ чудната си кѣща,
цѣла отъ елмази,
дето змей я пази...

Тихъ вѣтрецъ повява;
бързо потѣмняватъ
срещнитѣ баири.
Чуй се хлопотарче;
на кавалъ засвири
малкото козарче.
Връщатъ се козитѣ
съ натежало виме;
ставаме съсъ баба
да ги издоиме.

Ст. Цанкова-Стойнова

УМНАТА ДЕВОЙКА

Единъ беденъ селянинъ нѣмалъ земя да оре и сѣе.
Ималъ само слупена кѣщурка и едничка дѣщеря, хубава и
умна за приказъ и чудо. Веднѣжъ дѣщерята рекла на баща си: